

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

LXXXIII. S. Benedictus II. Anno Christi 684. Constantini Pogonati 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

LXXXIII.

S. BENEDICTUS II.

ANNO CHRISTI 684.

CONSTANTINI POGONATI

17.

BENEDICTUS II. Joannis filius, Bat. an:
 Romanus. Nondum Pontifex 684. §. 2.
 inauguratus epistolam scripsit ad Pe 3. 7.
 trum Notarium Regionarium, à Pag. §. 8.
 Leone II. missam in Hispaniam cum
 decretis Synodi sextæ, monens il-
 lum, ut datum sibi negotium confi-
 ceret, & ea, quæ à sexto Oecume-
 nico Concilio statuta fuerant, ab
 Hispaniæ Episcopis approbanda cu-
 raret. (1) Pontificatu VI. Kal. Jul.
 anno 684. initiatus accepit litteras
 Hispanorum datas è Concilio Tole-
 tano XIV. quibus significabant, se
 decreta Synodi sextæ recipere ac
 venerari. In his cum reperisset, tres Bar. an.
 in Christo affirmari inesse substantias, 685. §.
 subdividendo humanam in corpus & ani. 4. 7.
 mam; veritus, ne secundum numerum Pag. §. 5.
 substantiarum tres etiam statuerent in
 Domino voluntates, divinam, rationa-
 lem, & sensualem, ne quid novi vel in
 verbis

verbis assereretur, citò occurrendum paravit. Rursum verò cùm in eisdem litteris offendisset vocem hanc: *Voluntas genuit voluntatem, sicut & sapientia sapientiam*, hoc similiter, ne eodem modo duæ dici à Catholicis voluntates ab aliquo vel suspicari posset, elucidatione indigere significavit. (2) Idem tanto in honore atque existimatione à Constantino Pogonato habitus est, ut ei, tanquam Parenti, filios suos Justinianum & Heraclium enixè commendaret, (3) decedensque de jure confirmandi electionem Pontificis permetteret eum consecrari sine ullo Imperatoris aut Exarchi consensu, (4) Mortuus est anno 685. Nonis Maji, mense decimo & die duodecimo post initum Pontificatum.

ANNOTATIONES.

(1) Ex inscriptione memoratæ epistolæ, quæ talis est apud Lab. tom. 6. Conc. pag. 1278. *Benedictus Presbyter & in Dei nomine Electus sanctæ Sedis Apostolicæ, Petro Notario Regionario*, intelligi potest, vel in ipsius Benedicti II. electione, vel paulò ante defuisse morem illum, de quo dictum est annotat. 1. ad Joannem IV. mirum tam Apostolicâ Sede vacante, quàm
Pon

Pontifice absente, regimen Ecclesiæ fuisse penes Archipresbyterum, Archidiaconum, & Primicerium Notariorum. Viri enim illi tres duntaxat epistolis vacante Sede Pontificiâ scriptis præponebant nomen suum, nec electi Pontificis nomen adjiciebatur, nisi esset ex eorum numero. Cum igitur in hac epistola solus *Benedictus Electus* inscriptus sit, id est, argumento, Ecclesiæ regimen fuisse penes ipsum, licet nondum initiatum, ideòque aut exolevisse, aut abrogatum fuisse veterem morem. Vide annotat. 5. ad Nicolaum II.

(2) Baronius ad an. 685. §. 7.

Rodericus Toletanus Archi-Episcopus parùm in Romanum Pontificem æquus fuit, scribens, apud Baronium ad an. 685. §. 5. Hispanorum Episcoporum epistolam seu Librum de tribus substantiis, *minùs caute tractando Benedictum Papam indixisse reprobandum*. Non enim prolatas in eo libro sententias Benedictus reprobavit, sed explanari voluit ad tollendam ambiguitatem. Quod biennio post in Concilio Toletano XV. obedienter factum est.

(3) Baronius ad an. 684. §. 7. *Anastasius narrat his verbis: Hic, Benedictus scilicet, unà cum Clero & exercitu suscepit mallones capillorum dominorum Justiniani & Heraclii, filiorum clementissimi Principis, simul & ejus jussionem, per quam significabat eosdem capillos direxisse. Hac Anastasius per mallones cirros intelligens*

ligens capillorum : μάκας enim Græce idem quod Latine vellus. Quid autem hoc significaretur symbolo, ex Pauli Dionisi loco possumus intelligere qui hæc ait : Circa hæc tempora Carolus Princeps Francorum Pippinum filium suum ad Luitprandum direxit, ut ejus juxta morem capillum susciperet. Qui ejus cesariem incidens, ei pater effectus est, multisque eundem regis muneribus genitori remisit. Hæc ipse, ex quibus eam his temporibus videas consuetudinem viguisse, ut per ejusmodi exhibitionem capillorum quilibet alicui offerretur in filium, & qui eos acciperet, patris nomen consequeretur. Sic igitur pius Imperator voluit, ut filii suscipere, se Romanam Pontificem peculiarem habere parentem, cujus monitis impensius parere deberent, eundemque ut patrem diligere, ac revereri.

(4) Itaque sanctio Constantini IV. non fuit circa potestatem Papa, ut Luitprandus putavit, sed circa electionem tantum : Bellarminus lib. 2. de Rom. Pont. cap. 17. Vide Thomassinum de vet. & nova Ecclesiæ disciplina part. 2. lib. 2. cap. 16. §. 10. & anothat. 2. ad S. Agathonem.

